

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunstsablen, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 4.

Den 15. November 1872.

Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Den 42de Aarskonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige

afholdt i Salt Lake City den 6. Oktober 1872.

(Fra „Deseret News“.)

Konferencen overværedes af Præsidenterne Brigham Young, George A. Smith og Daniel H. Wells.

Af de Tolv Kvorum vare følgende tilstede: Orson Hyde, Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, F. D. Richards, George Q. Cannon, Brigham Young junr. og Joseph F. Smith.

Kirkens Patriark, John Smith var ogsaa nærværende tilmellem en talrig Masse af det hellige Præstedomme.

Sangkoret bestod af tre hundrede Medlemmer under Ledelse af Professor Careless.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præsident Brigham Young, og efter Afsyngelsen af en Salme aabnedes Konferencen med Bon af Eldste Orson Hyde.

Præsident Brigham Young fremstod og bad Tilhørene bevare den mest mulige Stilhed; thi imodsat Falb var det vanskligt, paa Grund af Husets Størrelse, at høre de Instruktioner og Vordomme, som blevne udtalte af Præstedommets. De Hellige vare komne tilsammen for at belære og undervise hverandre om Guds Riges Anliggender, for at forny og opfriske deres Tro og for at lytte til de Sandheder, der vare givne til Menneskeslægtens Opbyggelse, i Bibelen, Mormons Bog, Profetens Bog og alle Herrens Åbenbaringer. Han sagde, at fordi vore Fjender vare for en Del ophørte med at forfolge os, saa vare de Hellige mere hengivne til at afgive fra Herren. Enkelte af de Sidste-Dages Hellige kunde bære Lykke og Medgang, men disse vare

saa i Tallet. Nogle vilde give Gud Æren for hans Belsignelser, Andre derimod vilde, dersom Lykken tilsmilede dem, forglemme Herren og selv tage Æren for deres Fremgang. Han formanede de Hellige til altid at føge til deres Skaber, og sagde, at de var bedragnede og havde tabt Aanden af deres egen Religion, hvis de troede, at Sandhedens Fjender elskede dem. De, som var tilbørlige til denne Verdens Forsængelighed i Klædedragt og mange andre verdslige Ønder og som troede sig selv at være Sidste-Dages Hellige, varer stammeligt bedragnede; thi dersom de Hellige ønske at nyde Guds Riges Belsignelser, da maa de altid leve saaledes, at de kunde være værdige til at erholde dem.

Præsident George A. Smith glædede sig i at have Lejlighed til at samles med de Hellige i Egenstab af en Konference. Han sagde, at hvis de ønskede at blive opbyggede og belærte, saa maatte de øve Tro og Opmærksomhed til den, som skulle tale, dette var Maaden, hvorpaa man skulle erholde Sandhedens Jubel. Han havde nylig haft det Privilegium at besøge Kalifornien, hvor han mødte Flere, der tidligere havde hørt til vort Samfund, men som havde apostaseret, og nu varer Vantrønde. De nærede ingen Tro til Herren, men talte bespottende om Skabelsen, Herrens Åabenbaring og Alt, som de for havde holdt helligt. Han gjorde nogle Bemærkninger angaaende den Belstand, som herstede blandt de Sidste-Dages Hellige i de forskjellige Sælementer i Utahs Dale. Mange varer komne dertil saa at sige nogen, og havde nydt stor Belsignelse og Fremgang. Og alle disse Belsignelser skulle de Hellige vide at sætte Pris paa. Idet han berørte Tiendeloven, bevisste han af Bibelen, at dette var et Princip, som Guds Folk troede paa forдум, og deraf sluttede

han, at det var ligesaa nødvendig i disse Dage at opfyde vores Pligter angaaende denne Gjenstand. For, medens de Hellige vare fattige, vare de mere beredvillige til at betale deres Tiende og øfre, end nu, da de vare blevne velstaaende.

Han omtalte ogsaa, at medens han i Forening med Eldsterne Woodruff og Cannon vare i Kalifornien, havde de gjort sig megen Umage for at undersøge, paa hvad Standpunkt Religionen stod blandt Folket. I dette Dømede havde de besøgt flere religiøse Forsamlinger, saasom et finesist Afgudstempel, en jødisk Synagoge, en katholsk Kirke, den episkopale Kirke, Methodisterne og andre Religionssektører, men han kom til det Resultat, at de saakaldte Kristne stode omrent paa det samme Trin, som da han tidligere havde været bekjent med dem i de østlige Staater. Derpaa gjorde han nogle Bemærkninger med Hensyn til den Strid, som hersker blandt de forskjellige Religionssamfund. Endog paa de Steder i Jerusalem, der blive betragtede som hellige, vare de Kristne i bestandig Kamp og Kiv for at komme i Besiddelse af disse, og dersom ikke Tyrkerne stod over dem for at opretholde Fred og Enighed, vilde de hugge hverandre sonder og sammen. Han sluttede sin Tale med at opmunstre de Hellige til Trofasthed, saaledes at de kunde være værdige til at erholde Evangeliets Belsignelser, der vare åabenbarede gjennem Herrens Ejener, Joseph Smith.

Præsident D. H. Wells fremstod og vidnede angaaende Sandheden af det Evangelium, som de havde annammet. Han omtalte ogsaa det Bidnessbyrd, som var givet til de Sidste-Dages Hellige formedest Åabenbaringens Land og om Fjorden og Simpelheden af Frelsningensplanen, som vor himmelske Fader havde lagt til Frelse for Menneskeslægten. At Enhver skulle tro paa hans Son, Jesum Kristum,

omvende sig og blive døbt til sine Syn-ders Forladelse, var et Princip, som næsten Alle vare enige om, men alligevel vare de ikke komme til Enhed i Udførelsen af disse Lærdomspunkter. Han bifaldt den Vei, som Herren havde planlagt. „Gud maa være sandtru, om endog hvært Menneske er Løgner.“ Han formanedede de Hellige til Bestandighed og til at vise deres Tro af deres Gjerninger. Gud forlangte intet mer af Menneskenes Børn, end hvad som vilde være til deres egen Besignelse, forsaavidt det blev sat i Udførelse ved hans Aand.

Koret sang: „Pris Herren i hans Hellighed, osv.“ Konferencen sluttedes til Kl. 2 Eftermiddag.

Taksgelse af Eldste Orson Pratt.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

En stor Førsamling opfyldte Bygningen. Omkring tretten tusinde Mennesker vare nærværende.

Præsident B. Young kaldte Førsamlingen til Orden. Eldste John Taylor aabnede med Bon.

Eldste Orson Hyde læste en Del af Esaias Profeti. Han frysdede sig over at møde med saa mange Hellige under saa gunstige Omstændigheder, og fordi han var en Sidste-Dages Hellig og kunde bære en Del af den Haan og Foragt, som blev dem tillagt, der har dette Navn. De gamle Profeter, der forдум opstod som en „Retfærdigheds Sol“ i Østen, omtalier i sine Skrifter de sidste Dage og det Folk, som da skal bo paa Verden. Han beviste af Pagtens Bog, at det evige Evangelium og Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige var det Banner, som Profeten Esaias beskriver. Idet han gjorde nogle Bemærkninger angaaende Præstedømmet, der var saa forhadt og bespottet, sagde han, at den Almægtiges Præstedømme vare Mænd, som havde

Fuldmagt og Myndighed til i vor Herres Jesu Kristi Navn at forvalte og forrette alle de hellige Embeder i Kirken. Han fremsatte som en Lignelse de verdslige Negjeringer og Styrelser, der uafbrudt fortsættes, saalænge Verden staar. Igjemaade er det med Herrens Præstedømme, det maa ogsaa vedvare. Efter at have talt over dette Emne en Lid, berørte han den nuværende Lid og hvordan vores Missionærer blive modtagne blandt de forskellige Nationer. Han sagde, at Maaden, paa hvilken Verden annammende disse Sendebud, bragte til hans Grindring den Behandling, de vare undergivne, der i gamle Dage vare anklagede som Troldkarle og Troldkoinder. De blev nemlig twungne til at klætre op i et højt Træ og derpaa blev Træet omhugget. Dersom nu disse Anklagede dræbtes, blev de ansætte som Uskyldige, men hvis de slap fra det med Livet, blev de betragtede som Skyldige og fik Straf derefter. Paa samme Maade var det med Mormonerne, de ere Maalet for deres Medmenneskers Beskyldning og uretsædige Behandling uden Hensyn til, hvor ugrundede disse ere. Taleren berørte dernæst Abenbaringen og sagde, at der var en stadig Tilvægt blandt de Hellige, og dette var et Bewis for, at de vare veilede ved Abenbaringens Aand.

Profeten omtalier et Folk, „som er trækset og plukket til et forsærdeligt Folk, fra det blev et Folk og hidindtil.“ Maar vi anvende dette paa „Mormonerne,“ saa kunne vi se, at de ere trukne og plukkede, og de vare engang saa „forsærdelige,“ at det blev dem forbudt af Negjeringen at bære Baaben til Selvforsvar mod de vilde Indianere. De havde ikke Tilladelse til at forsvarere deres eget Hjem og deres egen Arne, naar disse vilde Horder kom for at dræbe og plyndre dem. Tropper fra Staterne vare sendte op til dem for at

forhindre disse roveriske Oversald, og dette var et stort Gode for dem ved Indhostningen. Men nogle Mænd havde underrettet de høiere Autoriteter om, at der nu ikke længere var nogen Fare; thi Indianerne havde ophort med at myrde og robe og havde trukket sig tilbage. Soldaterne blev derfor sendte hjem igen, og vi blev overladte til os selv. Taleren aabnede dem, der ønskede at stride mod dette „forsørdelige Folk,” at gaa lidt mere sagtmødig til Værls og ikke kæmpe mod den Almægtiges Kraft.

Eldste Orson Pratt sagde, at han vilde forsøge at oplive de Hellige ved at læse den vigtige Abenbaring, som var given til Joseph Smith for syretære Aar siden, som han nedstrev i et Brev til W. W. Phelps. Han op læste en Del af dette Brev i Pagtens Bog, og derpaa gjorde han nogle Bemærkninger angaaende Tiendedoen og Indvielsen, som omhandledes i den samme Abenba ring Tiende, sagde han, var ingen Lov udarbejdet af menneskelige Bæsener, men var en Lov, som Herren havde indstiftet og givet til sit Folk gennem sine Tjenere. Vigtigheden af at esterkomme denne Lov og Resultatet af Lydighed eller Ulydighed mod den blev bestemt forklaret af Taleren. Han formandede Alle, som bare Mavn af Sidste-Dages Hellige, at vise Lydighed til dette vigtige Princip.

Præsident Brigham Young behjendt gjorde, at Konferencen sluttedes til paafølgende Mandag Formiddag Kl. 10, hvor Forhandlingerne blev fortsatte paa det samme Sted.

Koret sang: „Jorden er Herrrens og Hyldeu deraf,” osv.

Takfigelse af Eldste Wilford Woodruff.

Auden Dag.

Mandag den 7de Oktober Kl. 10 Form.

Forsamlingen kaldtes til Ordens af

Præsident B. Young. Efter at Koret havde sunget en Lovsang til Herrens Pris, aabnedes Konferencen med Bon af Eldste Gratus Snow.

Eldste John Taylor sagde, at han følte en sand Glæde ved det Privilegium at samles med sine Søssende. Han berorte det Skrifsted, hvor Jesus siger: „Mit Aag er gavnligt og min Byrde er let” og sagde, at Meningen i Udtrykket „Mit Aag“ var en vis betegnende Dyrkelse. Han gik fra dette Punkt over til at forklare de forskellige Slags Regieringssystemer, som findes paa Jorden. Taleren sagde, idet han hentydede til de Sidste-Dages Hellige, at de var indsamlede hertil i to Betydnings, baade som en religios Organisation og som et politist Samsund. Derpaa berorte han de Sidste-Dages Helliges Troesprinciper og Præstedommets Organisation. Han bevidnede, at Kirkens Myndigheder og Embedsmænd var befolkede af Gud og Folket, og sagde, at det første Præsidentstab, de tolv Apostler og andre af Kirkens be myndigede Mænd, kunde ikke handle uafhængig af Kirkens Medlemmer, men maatte præsenteres ved den generale Konference hvert Halvaar, hvor Enhver havde Lejlighed til at stemme for eller imod dem. Alle, som stode i Samsundet, havde Ret til at afgive deres Stemme ved Valget af de Mænd, som skulle præsidere over dem, og dette sandt Verden for godt at kalde Despotisme, endstjordt han ikke kunde se, hvori den bestod.

Taleren sagde, at det Aag, som Frelseren omtalte, var et Aag, som de Hellige skulde påtage sig i disse Dage, nemlig Lydighed til Evangeliets Principer. Det han berorte den Enighed, der herfør blandt „Mormonerne,” sagde han, at det var netop denne Enighed, som ethvert Parti i Landet trægdede efter, og at alle disse Partier hyldeude deres egne

Principer og ønskede at vælge Mænd af deres egen Midte til Bestyrelsen af de forskellige Embeder. Skylden laa ikke hos dem, om de ikke havde Held med sig og sik sat deres Plan igjennem; det kom simpelthen deraf, at de manglede Indflydelse. Forstjernen mellem saadanne Valgkandidater og President Young er blot den, at han er i Besiddelse af mere Indflydelse, end de ere.

Eldste W. Woodruff gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til den store Forstjel, der gjor sig giseldende blandt de mange Religionsstifter paa Jorden, og omtalte Nødvendigheden for dem at esterleve deres Religion, som foregav, at de havde erholdt Sandheden. Han sagde, at Overholdelsen af Tiendeoven var lige-saa magtpaalligende som noget andet Princip i Evangeliet. Derpaa sluttede han sine Bemærkninger med at opmuntre de Hellige til Trofasthed, saaledes at de kunde være værdige til Guds Velbehag.

Koret sang: „Teg vil synge til Herrens Pris,” osv. Konferencen sluttedes til Kl. 2 Eftermiddag.

Takføjelse af Eldste C. C. Rich.

Klokken 2 Esterm.

Efter Afsyngelsen af en Salme afholdtes Bon af Eldste Joseph F. Smith.

Eldste Charles C. Rich omtalte de Belsignelser, som blev Menneskeslægten tilbuel ved Abenbaringen af Herrens Evangelium, og at der paalaa dem, der havde annammet sanime, som en Pligt at vise Lydighed til Gud, den Almægtige. Han paaviste Nødvendigheden af at tjene og tilbede Herren i Aand og Sandhed, der som de Belsignelser, der var forhæftede til de Trofaste og Oprigtige, skulle blive os tildelte. Udsørelsen af vores nærværende Pligter er, hvad Herren forlanger af de Sidste-Dages Hellige. Han bar et kraftigt Bidnessbyrd angaaende Sandheden

af det hellige Evangelium og vidnede, at Joseph Smith og Brigham Young var Herrens Profeter. Han formanede de Hellige med Varme til at være trofaste og lydige i den Pagt, som de havde sluttet med deres himmelstte Fader.

Eldste Orson Hyde fremstod og sagde, at han ønskede at forklare nogle af sine Bemærkninger fra den foregaende Dag, som han havde hørt være missforståede. Nogle havde opsattet, at han havde sagt, at Kirken havde været uden Abenbaring, siden Joseph Smith levede paa Jorden, men dette havde langtsra ikke været hans Mening. Medens Profeten Joseph levede, sik han Abenbaringer, og efter hans Død har Sandhedens Sol stedse straalet over denne Herrens Gjerning.

Eldste Lorenzo Snow talte angaaende de Pligter og det store Ansvar, som paahvilede Præstedommet. Han sagde, at man skulde opre alle personlige og ejendomme og fælles og sætte Herrens Plan for Menneskeslægtenes Frelse i Udsørelse. Præstedommet var ikke bestillet til at nedrive, men til at opbygge; det skulde ikke oprette Strid og Uenighed, men Fred, Kjærlighed og Harmoni. Herrens Eldster burde være uegennytlige, opofrende og trofaste i deres Kalbs Pligter; de skulde leve saaledes, at de altid kunde være værdige til at have Abenbaringens Aand til deres Veileder. De Sidste-Dages Hellige foregav, at de gjennem Præstedommen vilde frølse Nationerne fra den Fordærvelse, som ophobede sig paa deres Hoveder formedelst deres egen Bildsfarelse og Ugudelighed. Dette var Evangeliets Formaal, dette var Præstedommets Mission; thi Jordens Indbaanere neddrage Herrens Straf over sig, fordi de vandre i Mørke og Bildsfarelse. Og det er for at frølse dem, at Herren har aabenbaret sit Evangelium og gjenoprettet sit Præste-

dømme paa denne vor Jord. Taleren sagde, at han skulle ønske at se om Nogen kunde paavise en Mand, der havde gjort saameget for Menneskernes Børns Frelse som Brigham Young. Han omtalte Tilstanden blandt den arbejdende Klasse i Europa, som han paa sine Reiser var blevet befriet med. Tusinder, der dengang levede i Udsæd og Fattigdom, levede nu i Lykke og Velstand her i disse Dage.

Dette var en timelig Frelse, som Præsident Young havde forsøkt dem. Hans tiliggemed det hele Præstedommes forenede Virksomhed gik ud paa at udarbeide for Alle en baade evig og timelig Belsignelse, forsaaavidt de vilde annamme dem og modtage Sandheden's Principer.

Wldste Erastus Snow opfordrede de Hellige til stedse at vandre i Retfærdighed. Herren havde kaldt dem til at være et betegnende Folk, de skulle deraf sky al Synd og Ugudelighed. De burde saa meget som muligt afdække alle syndige Vaner og Tilbørligheder, der ere nedvædigende og vanærende, men derimod fremme og elske det Gode, som er et Princip, der vil opfore og forædle Menneskene. Det Herren søgte at danne dem til sit Ejendomsfolk, forlangte han disse Ting af dem. Kunde dette saare de In-

divider, der ikke følte sig oplagte til at deltage i et saadant edelt og opfojet Værk? Evangeliet blev frit tilbuddt Enhver; de, der ønskede at annamme det, kunde gjøre saaledes, og evig Belsignelse vilde være konnen, dersom de bare trofaste; de, som nærede Uvillie mod samme og forkastede det, vilde have Ansvaret paa sig selv. Jesus er død for Alle, og formedelst hans Blod ville alle Mennesker, som annamme Evangeliet, blive frelsie. Hans Evangelium er et Rige, som bestaar af Kjærlighed og Godhed til hele Menneskeslægten, men især deleshed til de Trofaste. Taleren bemærkede derpaa, hvor vigtigt det var for de Hellige at voxe og tiltage i alle nyttige Egenskaber, saasom i Kundskab, i Kraft til altid at gjøre det Gode og være Medhjælpere i at fremme og udvikle saavel den legemlige som den andelige Styrke i deres Samsund. Ved en saadan Fremgangsmaade vilde de voxe i guddommelig Kraft, og Herren vilde stedse være med dem og gjøre dem mægtige til at overvinde al Ondskab og Ugudelighed.

Koret sang: „O Fader, din Almægtighed,” osv. Konferencen sluttedes til Kl. 10 Form. den paafslgende Dag.

Taksigelse afholdtes af F. D. Richards.

(Forts.)

Ungdommen i de store Byer.

(Fra „New York Paper.“)

Berden er meget sen til at lære. Mange af dens Beboere lære aldrig. Unge Mænd og Kvinder opvoxe næsten overalt blandt Ruinerne af Livet, tilsyneladende uden at gjøre nogen Forespør-

sel eller nære nogen Bekymring angaaende Marsagerne til disse usle og yndværdige Levensmaader, der sirkulere omkring dem. En Mand, som har været betroet store Pengesummer, bedrager sine Over-

ordnede eller Staten; han bliver betragtet som en Skurk, udstødes af Samfundet og ender med at skyde sig en Kugle for Vandten. En Ander, ledet af en Higen efter at erholde Magt eller at opnaa en vis hoi Stilling, gaar frem paa en saa nedrægtig Maade, at han taber sin Karakter og gode Indflydelse og til sidst bliver en Demagog. Andre, ved aldeles at overgive sig i Sandselighedens og Belystighedens Bold, ender som de mest vanærende Baster med et Hjerte og en Hjerne mere uren end Soens Sole. Nogle, der vænne sig til at nyde spirituose Drifte, ende med at blive Drunkenbolte, der enten do af Delirium tremens eller leve til en Forbandelse for Hustru og Børn. Der findes i Mængde af saadanne usle og lave Karakterer i enhver stor By; der dor daglig en Masse saadanne sorgelige Individer og nye Stakler opstaar ifsedt for dem.

En ung Pige, som elster en Mand saa høit, at hun lader Visdom gaa ud af Betragtning, bliver ofte forsørt. Den Person, som hun havde ofret sin Kærlighed, forsager hende. Hendes Liv bliver til Skam og Skjændsel, og hendes Død ser som øfest i Fortvivelse. Ikke en ung Tomfru, men tusinder af disse gaa hvert Åar paa denne Maade deres Ruin imøde. Disse, hvis Dyd er forspildt, hvis Karakter er saaledes plettet, falde enten i en tidlig Grav eller ogsaa føge de at sjule deres Skam og Vanere i et eller andet Hus for slette Fruentimmer. Gang paa Gang blive disse utallige Exempler og sorgelige Tragedier gjentagne under Paasyn af den opvogende Generation, og alligevel kunne de aldrig lære at bruge Visdom. Ingenting er blevne tydeligere bevist, end at de forste Trin paa Daarstabens og Syndens Bane har taget en Ende med Forfærdelse. Det er et Faktum at maadeholden Nydelse af

Spiritus er altid farlig og at en umaa-delig Nydelse af samme Fluidum er lige-frem til Menneskenes totale Ruin og Fordærvelse. Det er vel bekjendt, at dersom en Mand har Omgang med en laderlig Kvinde i en Time, saa vil han maaest saa en Plet paa sig, som et helt Livs Bod ikke er i stand til fuldelig at udslette.

Dersom unge Mænd og Kvinder vilde forsøge at erholde Wisdom, saa kunde de vinde nok af den i en Dag, hvis de vilde bruge deres Mine og tænke over, hvad de saa. Alligevel, her i New York, saavel-som i andre store Stæder, ere de unge Mænd og Kvinder altid rede til at gjen-tage den feilagte Fremgangsmaade, som deres Omgivelser have udført, hvis gode Karakter er spildt, og hvis Lylke for stedse er tabt. Den unge Mand holder sig til Vinlassen og søger et Tilflugtssted paa de Steder, hvor bedragne og fordervede Kvinder ligge og vente paa Rov. Han ved meget vel, dersom han nogensinde har følt den Samvittighed, som Himme-llen har sjænket ham, at han gaar paa den brede Vej til Fordærvelse — at der ligger foran ham et Liv fuldt af Vanere og en Død med Forfærdelse.

Naar Resultatet af disse vanhellige Fremgangsmaader ere saa vel bekjendte, som vi hensigte til, saa maa det synes særdeles underligt, at saa Mange ere i stand til at vandre paa saadanne Veie. Enhver ung Mand ved godt, at dersom han afholder sig ganste fra at smage no-gen alkoholist Drif, saa vil han aldrig staa i Fare for at blive en Drunker. Enhver ung Mand ved, at hvis han be-varer sig selv lyk og ren i sin Ungdom og styr de Uterliges Samfund, saa kan han bringe den Kvinde, han elster, en Selvrespekt, der er uskatterlig, en forbigan-gen Tid, som han frit kan lade ligge aaben for hendes spørgende Blik, og en ren, fysisk Livskraft, der bliver den næst-

kommende Generations Rigdom. Han er sig bevidst, at Lønnen for et dydigt og tugtigt Levnet er ti tusinde Gange større, end Lønnen for de lastefulde Tilsfærdsstiller; han er vidende om, at Intet er tabt, men at Alting er vundet ved et Liv af mandlig Edrulighed og Selvsornegelse. Alt dette hænder. Ungdommen for en stor Del, dersom ikke deres personlige Fornuft, der er en Gave af Herren, er aldeles udslukket, og alligevel gaa de med aabne Øine, tilsammen med den øvrige forblindeste Masse, lige i Djævelens Hold.

Vi vide, at det overdrives ikke, naar vi sige, at New York har tusinder af unge Mænd, der have gode Modre og rene, dydige Søstre; Inglinge, som, hvis deres Levnet laa udfoldet for deres Slægtninge, ikke vilde være i stand til at se deres Modre og Søstre i Vinene. De nære en bestandig Frygt for Opdagelse og ere sig selv beviste deres uoprettelige

Tab. Deres Levevis er masteret paa tusinde Slags forskjellige Maader. De leve i en daglig Logn og Ulsandhed, de ere Øfre og Slaver af Laster, der sikkert og vist ville føre dem i en tidlig Grav, dersom de ikke snart og for bestandig opgive dette deres Fordærvelige Levnet. Det gives tusinder af Andre, som nu ere rene og gode, der snart ville følge de Daarliges Eksempel, uden at bemyre sig om den Elendighed, som de daglig have for Die, og om et Var ville de maaste vandre paa en Vei, som leder endnu mere nedad.

Man bliver træt af at advare Daarer og falder tilbage i Sorg over, at Hælvede og Fordærvelsessstedet bliver aldrig fuldt — i Sorg over, at Menneskene ikke kunne eller ville lære, at der kun er en Vei til et hæderligt, fredeligt og lykkeligt Liv, og at alle andre Veie lede mere eller mindre direkt lige i en strækkelig Ruin.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Da jeg netop er hjemkommen fra et Besøg i de forskjellige Konferencer af Sidste-Dages Hellige her i Skandinavien, saa vil jeg herved i faa Ord gjøre nogle Bemærkninger angaaende Tilstanden iblandt de Hellige, og beskrive mine Følelser med Hensyn til dem, der ere satte til at være deres Lærere og Ledere. Medlemmerne af vojt Samfund ere i Almindelighed ikke meget begunstigede af verdslige Goder, og da de for største Delen ere udsprungne af den lavere Stand og Tilhængere af en foragtet Lære, saa nyde de paa Grund heraf heller ingen særlig Anseelse eller Udmarkelse blandt deres Medmennesker. De, som forhen have været i Besiddelse af deres Slægtninges og Benners Agtelse og Respekt, ere, idet de annammede Kristi rene og sande Evangelium, blevne Maalest for deres Benners og Bekjendtes Haan og Foragt. Dette er Noget, som næsten alle de Sidste-Dages Hellige have erfaret i større og mindre Grad, men det var egentlig ikke dette Emne, som jeg ønskede at behandle.

De Hellige ere for største Delen stillede i fattige Omstændigheder næsten overalt her i disse Lande, men dette hindrer dem ikke i at tjene Herren. Manque have staet i Bagten i flere Aar og have gjennemgaaet mange haarde Provelser og Gjenvordigheder, men de have alligevel været trofaste og med Nidkjærhed sogt at esterleve de Lærdomme, som Herrens Ejener have meddelt dem. De erholdt den Overbevisning, idet de blevne doble til deres Synders Forladelse, at det vilde være af stor Velsignelse for dem at efterkomme elhvert Maad og enhver Formaning, som Guds Ejener paalagde dem at sætte i Udførelse. De, som virkelig ere værdige til at bære Navn af Sidste-Dages Hellige, ere meget agtpaaigivne i at afholde sig fra al verdslig Daarstab og Ugudelighed. De leve et rent og helligt Levnet og føge at indprente deres Born gode og nyttige Lærdomme; de holde for en stor Del Bisdomsordet, idet de afstaar fra den urenlige og for vort Legeme lidet stillede Nydelse af Tobak, Spiritus og andre Substanse, som vi vide ere nyttige til sit Brug, men af stor Skade paa den Maade, som Menneskene benytte dem; de betale deres Tiende og ere i det Hele taget tilsredse og taalmodige i de Tilstikkeler, som Herren behager at sende dem. Andre derimod ere en Del slove og ligegeyldige og leve ikke ganske saaledes, som det sommer sig Guds Born, men dette kunne vi heller ikke vente, dersom vi ville tro Jesu Ord, thi han siger, at Guds Rige kan lignes ved en Fischedræt, der bestaar af baade gode og raadne Fisk; men vi haabe, at Tiden vil engang komme, da Herren vil stille de gode ud fra de raadne.

Seg er sørdeles vel tilsreds med mine Medarbeidere fra Zion. De ere alle gode Mænd og have udvist en sjeldent Nidkjærhed for at udføre deres Pligter og fremme Herrens Sag. Deres føelles Virksomhed for det samme Værks Forsremmelse har haaret gode Frugter, og Mange ere blevne tillagte Menigheden i dette Halbaar, uanseet alle de Logne, Fordomme og Bildsfarelser, som ere i Omlsb angaaende deune Gjerning og dem, der ere satte af Herren til at være deres Ledere. Seg kan ogsaa tilkjendegive min fulde Tilsfredshed med Hensyn til de Missionærer, som ere bestillede til at prædike Evangeliet for vore Medmennesker her i Skandinavien. Seg hjender Mænd blandt dem, der have været sørdeles nidkjære i at virke for Guds Riges Fremgang. Flere have gaaet om blandt Folket og forlyndt Frelsningsbudstabet i flere Aar uden at have erholdt en eneste Skilling af Konferencen hverken til Husly, Fode eller Bellædning. De have arbeidet og prædiket, øste arbeidet om Natten og prædiket og folgt Skrifter om Dagen. Naar jeg betragter Verdens unge Mænd, der i deres unge Alder ere tilboielige til al Slags Ugudelighed og Usædelighed, og jeg sætter disse ved Siden af vore unge Missionærer, som have givet Afskald paa Alt blot for at vise Lydighed til Guds Bud, der ere villige til uden "Pung og Taske" at gaa ud blandt Menneskene for at formane dem til Omvendelse og lide den Spot, Forfolgelse og Foragt, som i Almindelighed er konnen for deres ødele Bestræbelse, saa er det et Forhold som Nat og Dag, og jeg kan ikke noksom uttale min Glæde over disse unge Menneskers Fremgang i det Gode. Seg vil dersor give disse unge Mænd det hjærlige Maad at vandre fremad som hidindtil i Kysthed og Renhed og bevare sig selv rene og ubesmittede for Verdens Daarstab og Ugudelighed. Seg ved deres Lon vil være stor i Himlen, dersom de ere trofaste indtil Enden. Min Formaning er ligeledes til de Hellige, at de føge at leve i et

retfærdig Levnet efter det Lys, som Herren har stjænket dem, og Belønningen for deres rene og hellige Vandel vil ikke udeblive.

Korrespondance.

Kristiania den 30te Oktober 1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Da jeg ved, at det interesserer Dem at høre fra os her i Norge, saa vil jeg fortælle Dem, at jeg, siden jeg var i København med vores sidste Emigranter, har besøgt de Hellige i Frederikstad, Fredrikshald, Sarpsborg, Drammen, Arendal, Risør, Kragerø, Langesund og Brevig og i Forening med Brødrene afholdt flere Forsamlinger, som tildels have været godt besøgte. De Hellige ere i Almindelighed fulde af Liv og Tro, og de ønske at gøre, hvad de formaa, for at fremme Herrens Gjerning; men de ere for største Delen fattige paa denne Verdens Gods.

Vi afholdt vor Konference til bestemt Tid den 26de Oktober om Aftenen Kl. 8. Den 27de havde vi 3 Forsamlinger. Fem Forstandere tilligemed omtrænt 300 Hellige og Fremmede overværede Konferencen. Vi havde engageret en Organist til at spille paa vort Fysharmonium og søgte at glæde og opmuntre hverandre med Sang og Tale. Ja, i Sandhed, Guds Land var over Forsamlingen i et rigt Maal. Brødrene C. Skougaard, H. Berg, C. Eriksen, D. J. Andersen og jeg prædikede.

Af Rapporterne fremgik det, at omtrænt tredsfindstue Sjæle ere døbte siden sidste Konference. Halvfjerd sfindstue ere emigrerede i dette Aar, hvoraf Nogle ikke havde Midler til at komme helt hjem,

men maatte stoppe i Staterne. Deres Længsel efter at komme bort fra Norge inspirerede dem til, imod de givne Raad, at reise paa egen Haand.

Vi kaldte 4 nye Missionærer, og desforuden sendes Mange ud om Søndagene for at sælge Bøger og Skrifter. Stjerne-Abonnementernes Antal er nu 210. Vi begynde nu at holde Bedefsamlinger i Distrikterne om Aftenen, og jeg har bedet Brødrene om at se til, at alle de adspredte Hellige nyde Nadveren om muligt en Gang om Maaneden.

Vi arbeide paa at faa „Stjernen“ betalt et Kvartal forud, for at vi ikke skulle komme i Gjeld hos Dem, som maaesse vilde være til Hinder for Forsendelsen. Stjernen er os inderlig velkommen, jeg sender den hver Gang fem og tredive forskjellige Steder ud i Konferencen, til et Lys for de Hellige, og som et Middel til at bortrydde en Del af Babylons Taage og Sektsme. Vore Søskende ere meget glade ved at læse dens opmuntrende og interesaante Indhold.

Jeg agter nu at besøge de Hellige i deres Huse her i Kristiania Gren og samtidig at opgjøre 4de Kvartals Regnskab, for at De ikke skal vente paa os.

Jeg føler mig vel baade i timelig og aandelig Henseende.

Med en hærlig Hilsen til Dem og Deres Medarbejdere paa Kontoret forbli-
ver jeg

Deres Broder i Evangeliet
J. C. A. Weibye.

Konferencemødet i Aalborg

den 26de og 27de Oktober 1872.

Konferencen aabnedes Lørdag Eftermiddag Kl. 2 og fortsattes om Aftenen Kl. 8. Forsamlingsalen var i Anledning af Dagen smagsfuldt dekoreret med Blomster og Gront.

Af Zionsbrodre vare følgende tilstede: Missionærpræsident K. Peterson og Konferencepræsidenterne C. F. Schade fra Aarhus og P. C. Christensen fra Aalborg. Tillige var der en stor Del af det lokale Præstedomme og en talrig Forsamling af Hellige fra de forskjellige Grene i Konferencen nærværende. Der blev afholdt tre Forsamlinger den paafølgende Søndag. Lørdagen blev mestendels benyttet af Missionærerne, der indgave Rapporter angaaende Tilstanden blandt de Hellige og udtalte deres Følelser med Hensyn til Herrens Værks Fremgang. De onstede fremdeles at arbeide for en saa ædel og opphøjet Sag.

Ifølge Missionærernes Indberetning fremgik følgende: Konferencen bestaar af 3 Grene og taller 579 Medlemmer, hvoraf 89 Brodre ere i Besiddelse af det hellige Præstedomme. 78 Sjæle ere indlemmede ved Daab i dette Halvaar. De Brodre, der gjennem Sommerens Løb have forkyndt Evangeliet, have alle arbeidet med Glid og Midlærhed, saavel blandt Fremmede som Hellige. Paa Grund af den travle Årstdid have de ikke saa øste, som onstelligt var, havt Anledning til at afholde Forsamlinger. Ikke desmindre, deres forenede Bestræbelses have alligevel haaret gode Frugter, og der er gode Udsigter for Evangeliets videre Udbredelse. Ikke saa faa af den bedre Klasse have her begyndt at undersøge vore Lærdomsprinciper.

Lørdag Aften blev benyttet af Prs. K. Peterson og C. F. Schade, der begge bare et kraftigt Bidnesbyrd om Mormonebogs guddommelige Troverdighed. Pr. K. Peterson vidnede især om dens Egthed og Guddommelighed ved at opfæste flere Skriftsteder i det gamle Testamente, som tydelig omtaler, at en saadan Bog skulle fremkomme i Tidernes Fylde. Han talte en Del om de tre Bidner, som saa Tavlerne, fra hvilke Bogen er oversat og om deres Fald og Gjenoppreisning. Tillige gjorde han nogle interessante Bemærkninger angaaende Bogens Sendelse ved en hellig Engel til Joseph Smith og dens Oversættelse ved Uriim og Thummim.

Efter at Forsamlingen var aabnet Søndag Formiddag, blev Kirkens Autoriteter foreslaaede til Opholdelse tilligemed de Hellige inbyrdes. 11 unge Brodre bleve bestiklede som Missionærer og foreslaae til Opholdelse. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne. Nesten af Formiddagen blev overladt til Eldste O. B. Andersen fra Randers, der talte om Åabenbaringsprincipet. Om Eftermidagen fremstod Pr. K. Peterson og gjorde flere opmuntrende Bemærkninger med Hensyn til Israels Indsamling og Zions Opbyggelse i de sidste Dage. Han hentydede til Profeterne i den hellige Skrift, der ligefrem beskrive alle Enkelthederne ved disse mærkværdige Begivenheder. Aftenen benyttedes af Brodrene P. C. Christensen, C. F. Schade og O. B. Andersen, som alle vidnede om Evangeliets Gjengivelse og Guds Riges Oprettelse i Tidernes Fylde.

Mandag Morgen blev der afholdt et

lille Møde udelukkende for Medlemmerne af Præstedommet, hvor Pr. K. Peterson gav mange saderlige Raad og Formninger.

I de Førsamlinger, som Bionsbrødrene overværede her i Aalborg under denne Konference, ere mange ypperlige Lexdome blevne givne om Evangeliets Principer og en god Aand har altid været den præsiderende.

Vi føle os taknemmelige til Herren for det Privilegium at have hans Tjenere iblandt os, og vi ere overbeviste om, at disse Mænds Nærverelse her vil længe mindes af vore Søstender og Venner. Vort inderlige Ønske er, at de givne Instructioner og Lærdomme maa blive alle de Oprigtige til Gavn og Welsignelse.

P. C. Christensen.

Lidt om Kvindens Opdragelse.

Vi optage følgende interessante Bemærkninger om Kvindens Opdragelse og Udvikling fra „Woman's Exponent.“

Kvinden er bestemt til noget højere end altid at trælle og arbeide med de huslige Forretninger, og det er ikke ret af hende ganse og aldeles at hengive sig til disse ensartede Pligter uden at have nogen Tanke eller Interesse udensfor denne indstrænklede Sfære. Thi omendfjordt de forskellige Grene af Arbeidsdriften ere høederlige og værd al Ære, saa fulde ikke blot de ydre Organer udvikles, men Hjernen burde ogsaa øves og ud dannes til de aandelige Arbeider. Og ikke alene i Ting som henhøre til den daglige Rutine i en Husholdning, men i Egenskaber, der ere mere opføiede, omendfjordt de i Døbleftet kunde synes mindre vigtige. Fornuftige og erfarene Folk sige, at en Pige kan ikke ansees som værdig til at indgaa i Ægtestanden, før end hun kan bage godt Brod, vase sine egne Klæder og udfore forskellige andre huslige Shåler. I dette Stykke ville vi tilføje lidt mere. Hun bør ikke betragtes som stillet til at udfylde en Stilling som en sand Hustru og god Husmoder,

medmindre hun idetmindste kan løse og strive forstaaeligt og holde en nogenlunde fornuftig Samtale over Gjenstande, om de end skulle ligge lidt udensfor den almindelige huslige Sirkel og Kjøkkenet. Og efter at være blevnen Hustru, skulle hun paa samme Tid, som hun beriger sig med Kundskaber i at varetage sine huslige Pligter og Familiens fælles Interesser, anvende en Del af Tiden til sin egen moraliske Forstands Udvikling.

Maar en Mand har fuldendt sit Dagsarbeide, saa har han i Almindelighed lidt Tid tilovers, som kan bruges til Læsning af gode Bøger, til stille Be tragtninger eller til Hvile. Det vilde, retsædigt talt, være en stor Urimelighed af en Mand at fordre, at hans Hustru, Born eller Tjenere skulle bruge al deres Tid til Arbeide uden at have Anledning til at fremme og udvide deres aandelige Evner. Endfjordt dette vilde være af stort Gavn for Kvinderne, saa have de alligevel ordnet eller misordnet det saaledes med Hensyn til deres Arbeide, at de aldrig have nogen Tid tilovers til at sjærpe deres aandelige Forstand. Og Mange, dersom de virkelig tage sig saa

megen Tid at sidde ned for et Dieblik og læse i en Bog eller lytte til Andres Læsning, ville strax se en hel Del Ting omkring sig, der ere i Ustand, og som maa bringes i Orden; saaledes kunne de ikke med rigtig Tilfredshed nyde denne lille Frihed, men sole som om de stjal Tiden bort. Paa denne Maade paalægger Kvinden sig selv et Baand, der aldrig lader hende gaa udenfor denne ydmøgne Kreeds, hvori hun befinder sig, og hun bliver aldeles indhyllet i sine egne simple og indstrænke Interesser og kommer saaledes til at mangle de Egenstaber, hun burde være i Besiddelse af for at være et behageligt og underholdende Medlem i Samfundet. En svag Helbred eller Fattigdom kan maaske være en Undstyrning for Mangel paa Selstabighed og Dannelsel hos Mange, da dette kan være Aarsag i, at man ikke har Lejlighed til at udville sine Aandsevner, men i flere Tilfælde vilde disse mindre gunstige Tilfælde vige Bladsen, dersom man blot forstod at bruge Fornuft og Betænkshed i sin Fremgangsmaade.

Det hænder ofte, at unge Damer ved deres Indtrædelse i Egtestanden aldeles lægge deres foregaaende Studier og Undervisning til side og tænke, at nu have de andre Ting at varetage og kunne slet ikke ofræ nogen Tid til deres videre Forfremmelse i nyttige Kundstaber. Mange have anvendt flere Aar paa deres Uddannelse og Opdragelse og været til stor Besøstning for deres Forældre, og naar nu Tiden kommer, at de skulle vorde en Mandes Hustru, saa lægge de alle sine med Flid erhvervede Lærdomme til side og anse disse som ikke længere nødvendige i deres ny Stilling. Ikke saa faa soge at erholde en god Opdragelse blot for at vinde en Egtemage, men hvis dette er den blotte Bevægrund, da behøvede de

ikke at anvende saa meget Arbeide herpaa. Kvinden saavel som Manden skulle betænke, at deres Lære- og Udviklingsstid faar aldrig nogen Ende her i dette Liv. De burde altid bruge Flid og Energi i Udførelsen af deres Pligter og med Iver og Midlærhed stræbe at erholde saadanne Bidensstaber, der kunde være til deres fremtidige Bel og Belsignelse, og som kunde gjøre dem tilkede til Omgang med dannede og forstandige Mennesker.

Det er en overmaade fortæffelig og vigtig Egenstab ved en Kvinde at hænde den bedste Maade, hvorpaa hun kan bestyre sine huellige Forretninger, saasom at lave et velsmagende Maaltid, at vaske og stryge, at spinde sit eget Garn og strikke sine egne Strømper. Dog alt dette kan alligevel ikke stabe en Hustru til en interessant og elskværdig Livsledsagerinde, dersom hun ikke besidder nogen aandelig Udvilling, men fører et raat og udannet Sprog, er klodset og leitet i sin Fremgangsmaade og kort sagt af en indstrænket Karakter. Ikke desmindre, de førstnævnte Egenstaber ville være af langt større Gavn for hende og hendes Familie end de, som man nu tror en Kvinde skal være i Besiddelse af for at være en fuldbindt Dame, nemlig at kunne spille paa Klaver, tale Frans og Latin og over alle Ting at kunne følge Moden og iføre sig den mest naragtige og uklædelige Stads. Man burde aldrig gaa til Yderligheder og Overdrivelse, men være anstændig og net i sin Klædedragt, besteden og ligefrem i sin Opsætning og altid soge lidt efter lidt at udvide sit Forraad af Kundstaber. Man faar aldrig for megen Kundstab, dersom lad os stedse bruge vores Evner til en evigvarende Udvilling og Forfremmelse i alle nyttige, ødle og ophoiede Egenstaber, der ville være til Belsignelse for os baade i dette Liv og i det tilkommende,

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 47.)

Paa samme Maade som Søderne forsæstede Grelseren og vare villige til, at hans Blod kom over deres Hoveder, saa var det ogsaa med den lovgivende Forsamling i Illinois; thi idet dens Medlemmer satte Jacob C. Davis i Frihed, paatogte de sig endel af Ansvaret, der paahvilede dem, som havde udgydt Profetens og Patriarkens uskyldige Blod. Senatets Embedsmænd tillode Davis at sta frem og udtale sine bitte Følelser mod Indvaanerne i Nauvo til Gunst for Aftastelsen af denne Byes Haandsætning; de vare lutter Øre til denne Morders blodstørste Tale. Ja, det gik saa vidt, at en af Senatets Medlemmer, John Dougherty fra Union County, fremstod offentlig og retsædiggjorde Mordet paa Brodrene Joseph og Hyrum Smith.

Hvad lunde de Hellige vente af saadan Embedsmænd? Det var til ingen Nytte, at Repræsentanterne fra Hancock County, Jacob B. Backenstos og A. W. Babbit ansøgte om deres Balgborgeres og Formænds Ret og appelerede til Rettens Retfærdighed angaaende at lade Folket have de samme Rettigheder som tidligere. Rettens Haandhævere vare bestemte paa at asstaffe Haandsætningen og derved betage Folket al lovlig Beskyttelse, saaledes at de nu vare prisgivne til deres hængjerrige Fjenders Bold, naarsomhæst disse onskede at angribe dem.

Nauvo var den mest blomstrende By i Illinois. Den var meget smukt beliggende ved Bredden af Mississippi Floden, og der var de mest lovende Udsigter til, at den, da den havde saa god

Beliggenhed, kunde blevet en Stad af stor Betydning for Handelen, dersom den var bleven fredet. Da de Hellige nedsatte sig der, saa det ikke meget lovende ud, men ved deres forenede Flid, Udholdenhed og Enighed blev der strax en Stad, og denne tiltog i nogle saa Aar i en meget betydningsfuld Grad. Indbyggerne paa andre Steder i Staterne og isærdeleshed i Hancock County saa hvilke Fremstrid Nauvoos Indvaanere gjorde, og dette valte deres Misundelse. De frygtede den vogende Magt hos de Sidste-Dages Hellige, og ved den Ondes Tilsynelse fæstrede de misundelige Planer i deres Indre for at hæmme og forstyrre Herrens Værk. Da en uroffelig Enighed hersede blandt de Hellige, var deres Stemme i en Stat, som bestod af to næsten ligestore Partier, af ualmindelig stor Vigtighed. I de Dage bestod den herskende Politik af to Partier, Demokraterne og Whiggerne, og i Illinois vare de omtrent ligemange paa hver Side.

Paa nogle Steder var der blot Whigger, paa andre derimod Demokrater. Men ved ethvert Valg i Hancock County og ved ethvert Generalvalg i Staterne, var det de Hellige, der afgjorde Valgene; thi det Parti, som de sluttede sig til, havde bestandig Overvægten. Dette var Aarsagen til bitte Følelser, og Misundelse og Had opstod. Politikerne saa den vogende og stedse tiltagende Magt, som ikke lod sig styre, og som maaesse om ikke saa ret lang Tid vilde have ikke saa lidt at sige med Hensyn til de Forenede Staters Styrelse, og denne Magt onskede de der-

for at stoppe. Dette var Aarsagen til, at den lovgivende Forsamling betog Byen dens Nettigheder og afskaffede Haandsætningen. En Stad, der saaledes var be-rovet sin Haandsætning, og dens Værd paa Grund heraf nedsat, vilde i Sand-hed have følt dette Slag dybt, men dette var ikke tilfældet med de Sidste-Dages

Hellige. Staden Nauvoo var ikke afhængig af Haandsætningen eller af Embedsmændenes Kunst; dens Held og Fremgang stammede fra et ganske andet Øphav, og endstændt de Hellige havde tabt Byens Haandsætning, vedbleve de alligevel at virke og gjøre Fremgang.

(Forts.)

Blandinger.

Der er et Hus i New York, hvor der i tyve Aar er blevet holdt regelmæssig Bonforsamling hver Uge. For omtrent en Maaneds Tid siden blev en ung Dame, som boede i Huset, forstyrret ved, at en Person kom ind til hende om Natten. Det viste sig at være en Thy, og da der ikke var Folk ved Haanden, maatte Damen se paa, at denne uvelkomne Gjæst tog for sig efter Behag. Blandt andre Ting til-vendte han sig ogsaa hendes Gulduhr og ny Silkekjole. Uhret var meget kostbart og havde tilhørt hendes Fader, som for en fort Tid tilbage var stadt af en Ind-brudstyv. Bedrøvet over sit Tab og uvidende om, hvad hun skulde foretage sig, lukkede hun sig ind paa sit Værelse og begyndte at bede til Herren om, at Tyven maatte blive opdaget, saa hun kunde saa sine Ejendele tilbage, isærdeleshed Silke-kjolen og Gulduhret. To Dage efter, i Stumringen om Aftenen, sandt hun en Pakke ved sin Dør, og ved at aabne samme, sin Silkekjole og Gulduhr. Et Stykke smudsigt, brunt Papir, hvorpaa var træset nogle Krægeteer, med fulgte, som oplyste Gierinden om, at Udsærdigeren af Skrivelsen havde bestjalet hende, men at han strax efter Tyveriet var blevet syg og ikke havde Fred eller No siden. Han havde dersor besluttet sig til at bringe hende disse værdifulde Ting tilbage; de andre Gjenstande havde han derimod solgt, men dersom han levede, saa skulde han erstatte hele det Tab, han havde forvoldt hende. Den unge Dame er fast forsikret om, at hendes Bon paa denne Maade blev hort.

Dr. Belpau portalte engang, at han ved et Besøg paa et Hospital havde spurgt en Patient, hvorledes han havde det, og saaet følgende Soar: „Af, Hr. Doktor, jeg er jaa syg, jaa at jeg, hvis Nogen kom og portalte mig, at jeg var død, ikke vilde blive det mindste forbaujet.“

En Irlander, som sit sendt et Par nye Støvler, gav sig strax især med at prove dem; men hans Bestrebelser var forgjæves. Tærne begyndte at vælle, og Hænderne blevে røde af Anstrengelse, medens Stropperne sonderbrodes ved hans kraftige Tag. Da den gode Mand indsaa, at enhver yderligere Anstrengelse vilde være frugteloс, satte han Støvlerne ind i sit Sovewærelse, idet han betroede sin

Karl, „at han var aldeles sikker paa, at han aldrig vilde faa de Støvler paa sine Fodder, forend han havde gaaet med dem en Dag eller to.“

En Apotheker, som havde sat sig til Formaal at irritere en ung Præst, som han ofte kom sammen med, gjorde dette paa en saa generende Maade, at den godmodige Geistlige i sit stille Sind lovede ham en lille Tilrettevisning. En Aften, da de Begge var Majorens Gjæster, spurgte Apothekeren sin Sidemand, hvorfaf det kom, at Patriarkerne havde opnaaet en saa fabelagtig hoi Alber. Præsten hørte hans Ord og sagde: „Jeg formoder, at de aldrig have stiftet Besjendtskab med det, vi nuttlidags kalde Medikamenter.“

Før nogle Aar siden blev der i New York holdt Forhor over en Arrestant, som var blevet paagreben en Nat, da han var ifærd med at foretage et Indbrud. Han havde dannet sig en Aabning, hvorigennem han puttede Overkroppen og tilranede sig de Sager, som sandtes i hans Besiddelse. Hans Defensor paastod paa det Bestemteste, at Arrestanten ikke havde været „helt inde i Huset“, men kun tildels. Juryen domte af Hensyn hertil hans Overkrop og erklærede Resten af hans Legeme for uskyldig i den begaaede Forbrydelse. Den skyldige Del dømtes til et Aars Strafarbeide, medens man overlod til Tiltaltes fri Valg, hvorvidt han onførde den uskyldige Del staaret fra, eller var tilboelig til at lade den vandre med i Straffeanstalten.

J n d h o l d .

Side.	Side.		
Uarkekonferencen i Salt Lake City	49.	Konferencemødet i Aalborg	59.
Ungdommen i de store Byer	54.	Lidt om Kvindens Opdragelse	60.
Nedaktionens Bemærkninger	56.	Lidt af vor Kirkes Historie	62.
Korrespondance	58.	Blandinger	63.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de hver Maaned og saaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle Kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Etrykt hos F. C. Bording.